N:r 21. Årg. 21. 1 NOV. 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare om. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Gifven I dem att äta, II. — Brefafdelningen. — Några reseminnen. — Meddelande. — Martin Lindén. — Missionshögtid i Göteborg. — K. F. U. K:s representant i Kina. — Missionärernas adresser. — Bibelstudier och missionsföredrag. — Tack sägelseämne. — Hans stjärna i Östern. — Silfversmeden. — Försäljning. — Rättelse.

Gifven I dem att äta.*

II.

Huru? frågar du kanske. Skall allt detta kunna användas till Herrens sak? Guldet, är det icke orent i och för sig? Guldet, är det icke besudladt med blod, såsom någon sagt? Hur skall det kunna bäras fram på Herrens altare, och hur skola vi med våra svaga böner oeh våra svaga krafter kunna gripa oss an med denna sak? Ja, hur skola vi, som i själfva verket så litet själfva hafva tagit emot lefvande Guds ord, kunna räcka detta bröd till näring åt andra? — Det går icke i egen kraft, det går icke i den kristna församlingens egen kraft, ty vi äro så svaga och i andligt afseende i våra dagar nere i en vågdal, det måste vi bekänna. Vi längta efter väckelse, efter en andevind från ofvan, men det känns ännu så torrt, så omöjligt. Hur skola vi kunna ge något åt den värld, som längtar efter bröd?

Ja, lärjungarna förmådde det heller icke i egen kraft. Hade de tagit brödet ur korgen, som den där pilten hade på sin arm, och delat ut det åt skarorna, som sutto där, så hade det sannerligen icke räckt långt. Men lärjungarna gjorde icke så, utan det heter, att de togo de fem bröden och de två fiskarna och gåfvo dem åt *Jesus*, och att han lade dem i *sina* händer och lyfte upp sina händer *välsignande*, bad sin bordsbön och nedkallade Guds välsignelse öfver gudsgåfvorna. Och sedan togo lärjungarna brödet och fiskarna ur Jesu välsignande händer och delade ut åt folkskarorna, som hade fått sätta sig ned i matlag på det gröna gräset på bergsluttningen. Och *då* räckte det. Så går det ännu i denna dag med de gåfvor vi hafva, med det ord, som Jesus har gifvit oss, med den kraft, vi hafva fått genom ordet, med det lif, som strömmar ifrån honom till våra hjärtan. Vi skola låta det genomtränga oss och genomtränga oss helt, och så skola vi taga våra yttre gåfvor, oss själfva med f. ö., och lägga allt i Jesu välsignande händer. Vi skola gå till honom med vårt bröd, med vårt silfver och vårt guld och anförtro det åt honom, och sedan vi hafva släppt det ifrån oss såsom en gåfva åt honom och det blifvit helgadt af honom, skola vi åter taga det från hans välsignande händer för att dela ut det. Och då skall det *räcka*, räcka för en värld, som längtar efter frid, för en värld, som håller på att gå bort ifrån lefvande Gud.

Lärjungarna voro ju här de närmaste att utföra detta Herrens uppdrag, och de gjorde det. Också vi i vårt eget land, Sverige, hafva fått ett alldeles särskildt uppdrag af Herren Gud med afseende på världsmissionen i dessa dagar. De folk, som äro med i den väldiga striden, kunna icke såsom förr egna sig åt missionen. Vi hafva ännu icke dragits med. Men så har Gud därför också större fordringar och kraf på oss. Det är på *oss*, han litar.

* Föredrag af pastor *Hj. Stenberg* vid konferensen i Södertelje.

Det är åt oss, här i vårt älskade fosterland, som Gud nu alldeles särskildt har ett budskap att gifva under dessa dagar. Det är oss, han vill sända för att gå ut och verka hans verk bland hednafolken. Det är oss, den kristna församlingen i Sveriges land, han har gifvit — jag vill icke säga den plikten, den skyldigheten utan det alldeles särskilda *förtroendet* att här få gå hans ärende, att dela ut till höger och vänster. Må vi tacka honom, att han ansett oss värdiga ett sådant förtroende, och må vi bedja honom, vår himmelske Fader och Frälsare, hjälpa oss alla, hvar och en i sin stad, att kunna motsvara detta höga förtroende!

Men vi måste också ansträngа oss mer. Vi förstå att särskilda tider, sådana som dessa, fordra särskilda ansträngningar. Vi förstå, att här gäller det att spänna alla våra krafter, att helt kasta oss i vår Frälsares händer och lämna oss åt honom, att han måtte få använda oss och begagna oss för sina syften. Han vill, att vi skola offra oss på hans altare för en värld, som håller på att gå bort från lefvande Gud. Om dessa arma säger han till *Sveriges* folk: De behöfva icke gå bort; gifven *I* dem att äta!

Någon har sagt: Tänk, om någon af lärjungarna, när de skulle gå ut och dela ut brödet och fisken åt de talrika skarorna, Andreas t. ex., hade sagt till Petrus: "Låt oss taga de allra närmaste matlagen och dela ut åt dem! De som sitta längst bort, kunna vi naturligtvis icke tänka på. Det kan omöjligt räcka till också för dem." Förrådet hade sannerligen icke räckt långt, om de hade så gjort. Men de gjorde icke så. De spridde sig, dessa tolf lärjungar, öfver hela fältet. De togo hvar och en sin afdelning, och så gingo de i tro på Jesu ord från matlag till matlag och inom hvarje matlag från man till man. Och resultatet? Ja, det står här: De åto alla och blefvo mätta. Huru stora än skarorna därute må vara och huru få arbetarna på grund af förhållanden, som vi alla känna till, vi behöfva icke misströsta. Herren vill, att vi skola dela upp fältet, och där han ställer oss, hvar och en, där skola vi stå. Det han lägger oss särskildt på hjärtat, det vill han att vi särskildt skola gifva oss åt. Och så skola vi offra oss. Så skola vi gå och dela ut och bedja, bedja fram arbetare i den myckna skörden. Det är den väg, som Jesus själf har anvisat oss: bedja fram gåfvorna här hemma och bedja fram välsignelsen öfver de gåfvor, som vår Frälsare har gifvit oss att dela ut, bedja fram dem som skola dela ut brödet.

Resultatet blef, som sagdt, att alla åto och blefvo mätta. Men det blef ock ett annat. Det blef: *tolf korgar, fyllda med smulor*, efter alla dem, som hade ätit. Jesus bjöd ju sina lärjungar att samla upp smulorna. Och då fingo de så mycket, en korg för hvarje lärjunge efter de fem bröden och de två fiskarna, som hade delats ut, sedan de blifvit lagda i Jesu välsignande händer.

Det finns knappt något som så hjälper oss att komma Gud nära och få mottaga stora, härliga gåfvor af honom, som arbetet i hans tjänst. Ju mer vi hängifva oss åt denna sak, dess mer förstå vi, hur mycket vi hafva att göra med Gud. Dess oftare få vi ärenden till honom. Dess oftare få vi anledning att lägga ned våra hjärtans behof för honom. Dess oftare få vi anledning att böja våra knän i brinnande bön. Ju mer vi i missionstidningarna följa med arbetet därute, dess mer få vi anledning att bedja, bedja för kämpande själar, som vi läsa om, bedja för sådana, som missionärerna särskildt fått taga hand om, och inför hvilkas utveckling de ännu stå där med en viss bäfvan: Hur skall det gå? Skola de åter dragas in i hedendomen, som ju vill binda dem med sina starka band, eller skola de lösas, skola de frälsas? Vi kunna icke låta dem stå och kämpa ensamma därute. Vi måste kämpa och bedja med dem. Så få vi mötas, våra kära arbetare därute och vi härhemma, mötas inför nådens tron. Och när vi få höra, att seger har vunnits, att den ena eller den andra har räddats, har upptagits genom dopet i församlingen eller genom en salig död hemförlofvats med en härlig bekännelse på sina läppar, då få vi glädjas, om vi hafva varit med i arbetet. Vi som bedit för den mannen och den kvinnan, vi som följt utvecklingen, vi som varit med, vi få skörda med, vi få glädjas, med. Ja, vi *få* så oändligt mycket genom att vara med i detta arbete. Det är i själfva verket så litet som vi ge, äfven om vi ge rätt stora gåfvor. Men det är så oändligt mycket som vi *få* — tolf korgar fulla med *välsignelse*. Vi kunna icke räkna ut, icke tänka oss, hvilken välsignelse som har tillströmmat hemlandsförsamlingarna just från missionsfälten. Det är oändligt mycket. Ja, det mesta af det kristliga lif, som finns här hemma, hafva vi missionen att tacka för. Vi slösa alltså icke bort något på hedningarna. Nej, vi *ge* för att *få* af Guds nåd oändligt mycket tillbaka för våra hjärtan, för vår inre varelse, välsignelser, stora, oräkneliga, som de, hvilka icke äro med och icke förstå sig på detta arbete, icke kunna drömma om, icke hafva en aning om. Det få vi, som verkligen af hjärtat vilja vara med. O, när du tänker på allt detta, blir det då icke en annan klang,

ett annat ljud i detta Jesu ord, som han i dag har talat till oss allesammans? De behöfva icke gå bort; gifven *I* dem att äta?

Men ännu ett ord. Låtom oss tänka på hvad det var för människor som Jesus här enligt vår berättelse i Matt. 14:e kapitel mättade. Hvilka var det som han sände sina sändebud att dela ut gåfvorna åt? Dessa som blefvo mättade, dessa fem tusen förutom kvinnor och barn, de voro idel *israeliter:* De hörde allesammans till *Guds förbundsfolk.* Och dessa lärjungar, som delade ut gåfvorna åt dem, Petrus, Jakob, Johannes, Andreas, Matteus, och hvad de hette, de hörde allesammans till *Israels* folk. Det var det folket, bland hvilket Jesus arbetade först och främst. Det var det folket, som han mättade med lefvande Guds ord, och som han här också mättade med yttre, lekamliga gåfvor. Och med afseende på allt det ord, som vi under dessa konferensdagar hafva fått höra, hvilka hafva burit fram det lefvande brödet åt oss? Jo, män från Israels folk. Och han, Herren själf, omkring hvilken vi här äro samlade, våra själars Frälsare, han som har lidit och dött i vårt ställe på Golgata kors för att försona oss från synden, han härstammar efter köttet från Israels hus. Jesus ömmade för det folket. Skulle icke också *våra* hjärtan ömma för Israel? Men ack, vi glömma så ofta bort detta folk, som dock bor midt ibland oss! Det folket lider nu under detta världskrig och blöder såsom kanske intet annat folk. Och där gå också skarorna bort från lefvande Gud, bort i egenrättfärdighet, bort för att tjäna Gud genom döda gärningar, som icke kunna frälsa, icke kunna hjälpa. När Jesus om Israels folk säger, hvad han sade till sina lärjungar, så säger han också detsamma om det folket i våra dagar till sin församling. Han säger särskildt under denna nödens tid: De behöfva icke gå bort; gifven *I* dem att äta. En ny uppgift alltså, ett nytt förtroende, som han vill lägga på sin församling, som den församlingen alltför mycket har glömt och försummat. Och vi få icke alla de tolf korgarna med välsignelse, om vi glömma bort det folket.

Brefafdelningen

Utdrag ur bref.

Chikongshan den 1 aug. 1916.

. . . Min långa tystnad har varit ofrivillig. Har ej *kunnat* skrifva; äfven ett kort litet bref har varit för mycket för min ringa kraft.

Ännu kanske jag får stå och "bida blott" en tid. Doktor Guinness, som hört att jag ej var kry, kom upp härom dagen för att se, om han kunde hjälpa mig. Han sade, att det kan dröja två år, innan jag blir van vid klimatet, men — Guds tider kunna påskyndas genom bön. Jag tycker jag liknar en åker, som ligger i träde, ett stycke åkermark, som ligger obrukadt och bara bär ogräs till en tid. Men i detta fall behöfver åkern inte *bara* bära ogräs. Jag får ju vara med och bedja för Guds rikes tillkommelse både här och hemma. *Och Gud hör bön.*

Hur tacksamma äro vi ej, att Gud beredt oss denna tillflykt. Det är mycket varmt på slätten. Redan innan vi lämnade Yuncheng — det var i slutet af juni — visade termometern + 42° Celsius i skuggan. Hur skall det då icke vara nu?

Det är en skara på mellan 3- och 400 arbetare häruppe, människofiskare, som dragit sig undan det direkta arbetet för att i Mästarens gemenskap "laga sina nät".

Tidigt om morgnarna kan man få se en och annan vandrare med Bibeln i hand försvinna bakom någon höjd, sökande den tvåfaldiga uppenbarelsen af Fadern, den i ordet och den i naturen.

Men vi samlas ock med hvarandra kring ordet till gemensam uppbyggelse och bön. Ingen må tro, att lifvet häruppe lefves fram i ett planlöst "hursomhelst". Efter frukosten, som serveras antingen kl. 7, 7.30 eller 8, olika inom olika familjer, ha vi morgonbön med bönemöte för Kina. — Förmiddagen upptages af studier, skrifning, konferenser, föredrag etc. Eftermiddagens program är i mycket detsamma. Tre gånger i veckan samlas vi då i kyrkan antingen nationsvis eller efter samfund till bönemöte för de respektive missionsfälten. Torsdagens eftermiddag förenas vi alla till gemensam bön för Guds rikssak i Kina. Vissa aftnar upptagas äfven af diskussionsmöten, bönemöten o. s. v.

Ingenting, synes det mig, kan dock jämföras med söndagsaftonens stora sånggudstjänst. Då samlas vi alla på Kina Inlandmissionens stora gård, som strålar af ljuset från en svensk luxlampa. Den aftonen saknas ingen, som möjligtvis kan vara med. Ung och gammal, liten och stor är närvarande. Underbart, hvad lofsången har för en enande makt! Det förefaller, som om allt det bittra i denna tid, som är egnadt att ställa personer af olika naturer, t. o. m. Guds barn emot hvarandra, smälter bort i dessa stunder af gemensamt tack och lof. Sent skall jag glömma den kör, som förra söndagen sjöngs af en tysk, två engelsmän och en amerikan, och som slutar med de betecknande orden: "We shall know each other better, when the mists have rolled away".* Åter och åter upprepades kören; starkare och starkare steg den, tills omsider hvarenda en i den stora skaran stämde in.

Hvad det är stort att ha ett sådant hopp och att få arbeta för ett sådant mål: den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighets uppenbarelse. Gud vare tack, som låter oss skymta något

* = Vi skola förstå hvarandra bättre, när dimmorna skingrats.

af hans härlighet redan här, som låter "dimmorna" vika ibland i någon ringa mån!

Men nu har jag hållit på att skrifva i flera dagar, litet då och då.

Min innerliga varma hälsning.

I Jesus tillgifna
Ester Jonsson.

* * *

Fröken *Ingeborg Ackzell* skrifver i enskildt bref från Chikongshan den 14 aug.:

. . . Vi tacka Gud så ofta för er alla, som därhemma bedja för oss och verka för Kina på ert sätt... Det är så uppmuntrande att få bref och hälsningar, som påminna om Er "vid trossen".

Det är också säkert som svar på edra böner, som jag blifvit så stark och kry igen. Syskonen häruppe förvåna sig öfver att krafterna kommit åter så fort. När jag kom upp, orkade jag ej vara kvar hela gudstjänsten på söndagen (en enda var för mycket). Men i går var jag med om fem möten: ett norskt, ett kinesiskt, två engelska och ett sångmöte... Var ändå ej trött. Jag är så tacksam, att Gud gifvit mig krafter, så att jag fått börja litet med kinesiska igen. O, om vi kunde resa åter till arbetet snart! Jag längtar så... Men *Gud förmår* — och om han ej öppnar väg för oss att återvända genast, så har han något annat mål i sikte. O, om vi i *allt* och *alltid* kunde *hvila* i Guds vilja och ej oroa oss för något!

* * *

Fröken *Anna Eriksson* skrifver från Yuncheng den 28 aug.:

. . . Berglings och jag äro ännu kvar här. Men nu längtar jag *så* att komma hem till de mina i Hancheng.

Herren har varit så god emot oss hela sommaren. Vi ha inte haft någon svår hetta, ty det har kommit regn litet emellanåt.

. . . Shensiröfvarna hålla på att planera öfvergång till Yuncheng. De ha på Shensisidan förtöjt båtar i hundratal, så de ämna väl, när de anse tiden inne, spränga öfver floden. Men trupper äro i antågande emot dem, så det blir kanske inte alldeles så lätt att intaga saltstaden.

Det manliga seminariet är nu i gång. Gud öppnade väg äfven för eleverna från Shensi, så att de kunde komma hit i tid. De två från Hancheng kommo öfver floden i hemlighet i en liten fiskarbåt. På denna sidan mötte de snart nog soldater, som skola bevaka färjställena, men ingen frågade dem, hvarifrån de kommo.

Midt under allt tumult här och där i bergsbygden borta i Shensi synes folk börja fråga efter den lefvande Guden. Våra gossar berätta, att de troendes möten äro väl besökta. T. o. m. en afgudapräst i Hancheng, som jag för flera år sedan nämnt om i bref hem, kommer nu till mötena.

Men satan har ock sina handtlangare i verksamhet. En man, som föreger sig vara en viss gudomlighet, påstår sig under vissa villkor kunna göra slut på röfvareväldet. Han hade bland annat begärt en massa skor för att använda på sina färder efter röfvarne, och öfver 2,000 par hade han redan fått, pappersskor naturligtvis. Han botar också sjuka mot rik vedergällning. En familj hade till hans ära spelat teater en hel vecka.

Några reseminnen.

Af *David Landin.*

(Forts. fr. föreg. n:r.)

En tviflare.

Åter satt jag på tåget, denna gång ett nattåg, som skulle föra mig till Shanghai. Efter en ovanligt varm dag följde ett af de starka, häftiga åskväder, som äro så vanliga i södra och mellersta Kina. Vinden skakade de annars så tätt slutande fönstren, och regnet piskade på rutorna, så att vi knappt kunde tänka på någon sömn.

Det var då, som den unge konduktören — en engelsktalande, fint bildad man — kom fram till mig. Tåget hade just stannat midt på linjen på grund af att stormen och regnet gjort skenorna så hala, att det hindrade en liten stigning uppför. Vi kommo snart i samtal om djupare spörsmål, och mannen syntes vara väl hemma äfven i sådana. På min fråga om han var en kristen, då han fått sin uppfostran i kristna skolor, svarade han nej och tillade: "Men jag är nöjd med den ställning, jag nu intar. Jag är lika god som många kristna. — Min fader är konfucianist, och min mor bekänner sig till buddismen. Själf har jag studerat alla religioner, men det är ingen, som jag utan vidare ledning kan antaga."

"Hvad är det då ni väntar skall leda er till en sådan afgörelse?" frågade jag.

"Jag måste ha en särskild uppenbarelse om, hvilken religion som är den bästa", var svaret.

"Har ni sökt få en sådan uppenbarelse?" var min nästa fråga.

"Hur skulle jag kunna det? Jag är ju för öfrigt nöjd med min nuvarande ställning och behöfver därför ej söka", var hans svar.

"Men om ni en gång vaknar upp och finner, att er ställning, som i själfva verket hvilar blott på känslor, är ohållbar, hvad gör ni då?"

Han hade intet svar till hands, hvarför jag fortsatte att söka blotta hans inre. Jag trodde nämligen, att där inne ändå fanns en trängtan, som borde leda till ett sökande efter vägen till sanning.

"Hur skall jag bära mig åt för att söka vägen?" kom det slutligen fram liksom från djupet af hans själ. Han kände nog, att det icke var så mycket med lugnet och friden.

"Genom bön", svarade jag.

"Men då jag ej tror på någon religion, hur skall jag då kunna bedja?"

"Bed i den ställning, hvari ni står! Säg blott: 'Gud, om du finns, visa mig, att du är, och vägen till din fadersboning!' En sådan bön skall bli besvarad. Ni skall finna vägen till Fadern genom Jesus Kristus, och sedan skall ni ej tveka att bekänna, att ni vill vara en kristen."

En längre tystnad uppstod. Därute tjöt stormen och strömmade regnet ned. Den ene efter den andre af de medresande hade sökt sig en sofplats, och flera hade redan insomnat. Endast vi två hade begagnat nattens timmar till samtal om de eviga tingen. Men nu hade äfven vi tystnat. Allvarlig och grubblande tog mannen snart farväl. Och då jag till afsked tryckte hans hand, sägande: "Jag skall bedja för er", svarade han ett vänligt: Tack!

Jag säg honom ej mer, men min tanke går ofta till den stormiga natten under resan till Shanghai, och jag minnes så väl tviflaren, för hvilken jag lofvat bedja.

Meddelande har ingått från vår syster *Judith Hultqvist* skrifvet den 22 sept. under resan genom Ryssland.

Hon skrifver: Herren är min Herde. Dag efter dag får jag erfara, hur han tar vård om mig. Inga svårigheter i Petrograd. Vi kommo dit kl. 12 sönd. afton den 17 och reste därifrån tisdag afton. Allt giek så bra. Vi voro så glada att ej behöfva vara kvar längre. Sol alla dagar. Hvarken köld eller värme, som besvärar. Mina reskamrater äro alla så vänliga mot mig. — Hjärtliga hälsningar! —

Det är att hoppas, att vår syster sedan medlet af okt. befinner sig i språkskolan i Yangchow. Hon är tacksam bli ihågkommen i förbön.

Martin Lindén.

Genom Kinamissionstidningen ha flertalet af våra läsare redan gjort bekantskap med denne broder, som S. M. K. hade glädjen få utsända till Kina redan i början af året. Vi meddela här hans bild äfvensom några korta drag ur hans lif.

Martin Lindén.

Martin Lindén föddes den 28 juni 1893 i Jönköpings län. Hans far är landtbrukare. Både han och modern äro troende.

När Martin var helt liten, kom en kusin till modern för att säga farväl. Hon skulle nämligen resa ut till Kina som missionär. Det var frk Anna Johansson, sedermera fru Anna Nyström, som år 1900 led martyrdöden i Kina. Vid sitt afskedsbesök i det Lindénska hemmet hade hon med en blick på Martin yttrat: "Ack, att denne lille gosse en gång blefve missionär i Kina!" Och härtill hade modern svarat: "Ja, tänk om det vore så väl!"

Efter sin konfirmation genomgick Martin nio månaders kurs vid Mariannelunds praktiska skola och aflade år 1909 som privatist realskoleexamen vid Jönköpings allmänna läroverk. Hans afsikt var att söka inträde vid postverket. Men Herren hade för hans framtid andra tankar.

Den 21 febr. 1910 blef för den unge Lindén en oförgätlig dag. Han hade länge varit sökt af Herren, men denna dag blef dragningen honom för stark. Efter att ha varit med vid ett väckelsemöte, ledt af nuv. predikanten i Jönköpings missionsförening, Blixt, ropade han under hemvägen till Herren, att Han ej skulle släppa honom, utan taga honom i sin hand. Hemkommen läste han Matt. 8 kapitel och fick därunder visshet om att Herren skulle göra också honom ren från hans spetälska.

Kort därefter — det var den 14 mars — var han tillsammans med några vänner hos en troende lärarinna, där det skulle hållas en bönestund för S. M. K. En af bröderna läste upp ur Kinamissionstidningen tacksägelse- och böneämnena. Ett af de senare hade ungefär följande lydelse: "Bön om flera personliga krafter för vårt fält i Kina." Dessa ord genljödo åter och åter i Martins inre. Det var, som hade han ej hört något annat. Den lilla skaran böjde sina knän. Det var, som kände de alla, att de voro på helig mark. Det var i fullaste mening en stund inför Herrens ansikte. Unge Lindén kände sig öfvertygad om att han ej kunde bedja denna bön utan att också lofva sin Frälsare, att Han finge använda honom, om så vore Hans vilja. Från den stunden ledde Herren honom steg för steg i riktning mot Kina.

Det dröjde ej länge, förrän han sökte inträde vid Svenska Bibelinstitutet. Här genomgick han vintern 1910—11 sjumånaderskursen. På S. M. K:s årsmöte våren 1911 kom Herrens oväntade fingervisning till Kristdala församling i Kalmar län, där plats erbjöds honom som vikarierande lärare vid en folkskola. Här tjänstgjorde L. i $9^1/_2$ månader. En kraftig väckelse gick denna tid öfver trakten, så att nästan all ungdom och några äldre böjde sig för Herren. Under en ganska lång tid hade L. skola på f. m. och hvarje afton ett möte.

Sedan vikariatet upphört, kom han åter till Bibelinstitutet i och för vidare utbildning och reste sedan till England för inhämtande af engelska språket. I England vistades han senare delen af år 1913 och förra hälften af 1914. Skulle sedan fullgöra sin värnplikt. Efter att den 29 augusti 1915 högtidligen afskilts för missionen i Hvetlanda missionshus, anträddes utresan till Kina i sällskap med missionär och fru Andersson den 13 januari 1916. Missionär Lindén vistades efter ankomsten till Kina några månader i språkskolan i Anking och är sedan i våras stationerad i Ishih. Hittills har hans tid hufvudsakligen varit upptagen af språkstudier.

Missionshögtid i Göteborg.

Söndagen den 15 okt. afskildes i Göteborg vår nyantagne missionär *Carl Bergqvist* för sitt kall. Den kommitté, som därstädes verkar för S. M. K., hade på ett utmärkt sätt ordnat för mötet. Redbergslids missionsförening hade välvilligt ställt sin lokal till missionens förfogande; dess sångkör gaf lyftning åt högtiden med sin sång; missionens vänner infunno sig i stort antal. Det blef en verklig missionshögtid, som gjorde oss andligen rikare.

Efter skriftläsning och bön af församlingens predikant talade missionär Högman med ledning af Rom. 11: 33—12: 1 — öfver "Guds barns offerlif". Herrens Ande verkade mäktigt med ordet, och säkert var det många, som den stunden på nytt invigde sina lif åt Jesus.

Efter ett nummer af sångkören intogo de vid afskiljningen assisterande sina platser på sångestraden. Guds folks kallelse till helig tjänst med hjärtats hängifvenhet såsom Herrens lifegne, i aktiv verksamhet såsom bärare af Andens ämbete och i trons bönekamp, var det ämne, vi ännu en stund dröjde inför. Efter själfva afskiljningen mottog broder Bergqvist af de assisterande bröderna dyrbara ord ur Guds skattkammare. Högtidsstunden efterlämnade ett oförgätligt minne, och vi hoppas och tro, att genom densamma ännu flera förebedjare vunnits för Kina.

På aftonen var ett samkväm anordnadt på Libanon, vid hvilket Carl Bergqvist, David Landin m. fl. afgåfvo vittnesbörd. Hjärtevärmande och trosstärkande var det att få vara tillsammans med den stora skara kinavänner, som samlats trots regn och rusk.

Vi känna oss pliktiga att tacka Herren för hans heligas gemenskap med oss i evangelium från första stunden intill nu. Hvile hans välsignelse särskildt öfver de vänkretsar, som under detta möte uppläto hjärta, rum och börs för att i kärlek tjäna Guds rikes sak i Kina.

* * *

Carl Bergqvist föddes den 29 januari 1887 i Bohuslän. Af föräldrarna är blott modern ännu i lifvet.

Efter genomgången folk- och fortsättningsskola samt en kortare navigationskurs kände den unge Carl en obetvinglig lust att få studera vidare. Som gosse hade han ofta varit sin far följaktig på fisketurer. Men åt faderns yrke låg ej hans håg, ej heller åt stenhuggeriarbete, hvaråt han efter fyllda 14 år egnade sig. Studier var det enda, han hade lust för.

Carl Bergqvist.

Vintern 1905—1906 kände han sig kraftigt sökt af Guds Ande men tyckte sig ej för kamraters skull kunna taga det afgörande steget. Så erhöll han de sinas samtycke att fara till Amerika, där han lättare än i Sverige kunde få gå studievägen. Kort efter ankomsten till Amerika lämnade han sitt hjärta åt Herren. Det var år 1906. I Amerika blef han på det kärleksfullaste omhändertagen af troende vänner och erhöll både stöd och ledning inom den svenska missionsförsamlingen i Grand Crossing i Chicago. Snart fick han äfven börja deltaga i arbetet i söndagsskolan och annan kristlig ungdomsverksamhet.

Under sommaren 1906, då han en dag i bön låg inför Guds ansikte, fick han en bestämd kallelse att blifva Herrens vittne i hednavärlden. Och han var villig att säga: "Här är jag, Herre. Sänd mig!" Det blef honom nu angeläget att planlägga sina studier med tanke på hvad som mest kunde komma till gagn ute på missionsfältet.

Hösten 1907 sökte han därför inträde i Amerikanska Missionsförbundets läroverk, North Park College i Chicago, och här genomgick han olika kurser under sammanlagdt 5 år. Under studietiden klarnade det ock alltmer för honom, att *Kina* vore det fält, hvartill Herren kallat honom.

Under de första åren brukade han under ferierna hålla skola med svenskamerikanska barn, ofta predika samt leda bibelklasser. De tre sista åren genomgick B. läroverkets teologiska afdelning, hvarvid mesta tiden egnades åt bibelstudium. Äfven under terminerna fick han de sista 18 månaderna egna sig åt predikoverksamhet och församlingsarbete.

Hemkommen till Sverige hösten 1912 erhöll vår unge broder inträde i Fjellstedtska skolan för att där aflägga studentexamen. — Under den gångna sommaren tjänstgjorde han som badpredikant vid Ramlösa brunn. —

Åt S. M. K:s *bedjande* vänner anbefalla vi nu äfven detta missionens nya sändebud. Må han få gå åstad i det medvetandet, att han liksom de öfriga syskonen på fältet i hemlandet har bakom sig en stor skara, som genom förbön stöder honom och öfver honom nedkallar kraft från ofvan.

K. F. U. K:s representant i Kina.

Kristliga studentrörelsen har som bekant till generalsekreterare den kände dr. John R. Mott. Men hvad som icke torde vara lika kändt, är, att denna rörelse också har en kvinnlig resesekreterare, miss *Ruth Rouse*. Denna Herrens tjänarinna har några gånger besökt Sverige för att bland de kvinnliga studenterna söka framhålla vikten af ett personligt afgörande för Herren och bland de redan troende studentskorna väcka och stärka missionsintresset.

Vid sitt senaste besök i vårt land förlidet år höll miss Rouse ett möte också inom Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor i Stockholm och lade därvid särskildt på troende kvinnors hjärtan de *kinesiska* kvinnornas andliga nöd liksom de rika tillfällen, som numer erbjöde sig i Kina att med evangelium nå just kvinnorna. Särskildt hade K. F. U. K. därute en stor uppgift. På många håll, där missionärer ej kunna komma in, kan K. F. U. K. vinna inträde och så bereda väg för Kristus. Under dr Motts och mr Eddys besök i Kina hade enstaka gånger föredrag lysts ut äfven för kvinnliga studenter, och dessa hade infunnit sig i så stora skaror, att man sedan måst afstå från dylika möten, emedan ledare saknades, som kunde ta hand om de många, som anmälde sig till deltagande i bibelklasser.

Djupt gripna af hvad de hört, yttrade efter mötets slut några af de ledande inom K. F. U. K.: "O, att vi hade någon att skicka ditut!" Då hördes en röst: "Ni har *en*." — "Hvem då?" — "*Mig*."

Den som yttrade detta, var fil. kand., fröken *Ingeborg Wikander*. Denna hade i kvinnliga afdelningen af Kristliga student- och gymnasiströrelsen i Sverige varit ordförande från 1912, sedan resesekreterare. Samtidigt hade hon varit resesekreterare i Svenska Kvinnors Missionsförening. För fabriksarbeterskor hade hon ock med varmt intresse arbetat. Bl. a. hade hon startat den s. k. "stugrörelsen" samt sommarhem för arbeterskor liksom äfven s. k. Settlementsarbete i Gårda fabrikssamhälle vid Göteborg. Där var hon anställd, när Herrens kallelse nådde henne att utgå som K. F. U. K.-sekreterare till Kina.

Ingeborg Wikander

För idkande af missionsstudier hade fröken W. f. ö. besökt Kina en gång och Japan två gånger. Under det nämnda föredraget af miss Rouse hade Herrens kallelse kommit direkt till henne. Och hon hade svarat: "Herre, här är jag. Sänd mig!"

Redan på nyåret 1916 lämnade fröken W. Sverige för att utresa till Kina men tog vägen öfver Amerika för att studera K. F. U. K:s därstädes mycket utvecklade arbete. En amerikanska ledde K. F. U. K.-arbetet i Kina, och i Shanghai skulle fröken W. öfvervägande arbeta tillsammans med amerikanskor.

Maria Bebådelsedag, den 25 mars, landade hon i Shanghai. Då hennes båt gled in på Yangtseflodens gulgrå vatten, såg hon på långt håll några, som på kajen ihärdigt viftade sitt välkommen. Efter en stund igenkände hon en af de viftande, en liten kinesiska i gul sidenjacka. Det var miss Chun, den kinesiska delegeraden vid Stockholmskonferensen 1914, som vid sitt besök här vann så mångas hjärtan genom sitt vänliga, soliga väsende och sitt vakna intresse för allt. Miss Chun gjorde under vistelsen i Stockholm äfven en påhälsning ute i S. M. K:s hem vid Dufbo. Två af de andra igenkände ock fröken W. från världskonferensen i Stockholm. Den ena var miss Coppock, nationalsekreteraren för Kinas K. F. U. K.

I bref hem till Sveriges K. F. U. K. har fröken W. lemnat mycket intressanta skildringar från sina intryck af Shanghai och särskildt af K. F. U. K. i denna stad. Föreningen där har icke mindre än tre nybyggda trefliga hus med en stor öppen gård, tennisplan, skolkök, gymnastikinstitut m. m. Här få de unga kinesiskorna tillfälle att utbilda sig på olika sätt. Ledarinnorna hålla dock *målet* klart i sikte, hvarför hufvudvikten lägges på bibelstudium.

Den 5 april började fröken Wikander sina språkstudier och var lycklig nog att erhålla en myeket skicklig lärare i en herr Ho, ovanligt duglig att undervisa i det språk, som skulle bli hennes — *Södra mandarinspråket* eller, som det ock kallas, Nankingspråket. Efter tre månaders studier skrifver hon, att hon och hennes lärare något så när kunna göra sig förstådda af hvarandra, det må vara i politik eller religion, kinesiska seder och bruk eller svenska förhållanden. Under sommaren vistades fröken W. med sin lärare i en bergstrakt i Foochow.

I medlet af juli skrifver hon hem: Jag längtar att kunna komma människorna härute närmare genom att tala deras språk och att kunna få börja hjälpa till i det stora arbetet att göra Jesus Kristus känd bland Kinas kvinnor... K. F. U. K. har här mycket stora och rika uppgifter, i vissa fall vidare än de ett enskildt missionssällskap kan ha. De nå de bildade hemmen och de unga kvinnorna af studentklassen och "det nya Kina" på ett sätt som missionärerna sällan kunna... Men det kräfves *mycken* hjälp och samling, om vi skola kunna verkligen nå in till *djupen* till *de enskilda själarna*, som vi dock innerst ville. Bedjen om kraft, djup och samling för mig! Jag behöfver det väl.

* * *

Bakom fröken Wikander står en komité i hemlandet, bestående af medlemmar af K. F. U. K., Kvinliga afdeln. af Kristliga studentrörelsen samt Svenska kvinnors missionsförening. Hennes underhåll bestrides af enskild person men utgår genom K. F. U. K.

* * *

Förvisso vilja äfven S. M. K:s vänner i sina förböner ihågkomma denna unga svenska syster, som satt som sitt lifs mål att göra Jesu namn kändt, älskadt och förhärligadt bland Kinas unga bildade kvinnor.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Frida Prytz:	Swedish Mission, Yuncheng, Sha. N. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Swedish Mission, Chiehchow, Sha. N. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Swedish Mission, Juichenghsien, Sha. N. China.
Verner o. Gertrud Wester, Maria Nylin:	Swedish Mission, Puchowfu, Sha. N. China.
Axel och Anna Hahne, Martin Lindén, Agnes Forssberg, Maria Björklund:	Swedish Mission, Ishih, Sha. N. China.
Josef och Johanne Olsson:	Swedish Mission, Tungchowfu, She. N. China.

Hugo och Marie Linder, Estrid Sjöström:	Swedish Mission, Pucheng, She. N. China.
Ingeborg Ackzell:	Swedish Mission, Hsiao-I-chen, She. N. China.
Rob. och Dagny Bergling, Emy Ohrlander, Ester Berg:	Swedish Mission, Hoyang, She. N. China.
Anna Eriksson:	Swedish Mission, Hancheng hsien, She. N. China.
Rikard och Hildur Andersson, Anna Janzon, Ebba Burén:	Swedish Mission, Honan-fu, Ho. N. China.
Maria Pettersson, Maria Hultkrantz:	Swedish Mission, Sinan-hsien, Ho. N. China.
Malte och Ida Ringberg, Ossian och Edith Beinhoff, Ester Jonsson:	Swedish Mission, Mien-chih, Ho. N. China.
Judith Hultqvist:	China Inland Mission, Yangchow, Ku. China.
Carl Bergqvist:	China Inland Mission, Anking, An. China.

Hemmavarande missionärer.

Inez Bölling, David Landin samt Emma Andersson: Robertslund, *Djursholms Ösby.*

G. A. och Mina Stålhammar, Segersta, *Södertälje.*

Nath och Judit Högman, Dufbo, *Sundbyberg.*

Nils och Olga Svensson, 3209 Dorsey street, Los Angeles, Cal. U. S. A.

Bibelstudier och missionsföredrag

hållas af missionär *Nathanael Högman* den 29 okt.—12 nov. i Malmö och Kristianstad m. fl. platser i östra Skåne samt den 21—26 nov. i Norrköping.

Vår broder är tacksam bli ihågkommen i förbön.

Tacksägelseämne.

Af en missionsvän, som önskar vara okänd, har S. M. K. mottagit 3 st. svenska statens 5 % obligationer à tusen kr., hvaraf räntan skall användas för Barnens hem. Rut. 2: 12.

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har i dagarna utkommit i sin 13:e årgång, rikt illustrerad och med ett synnerligen omväxlande innehåll.

Den börjar med en hjärtat värmande julbetraktelse af komminister Lars Häggström. Så följer en uppsats af missionär E. Folke: Nutidsläget i Kina — möjligheter och förpliktelser, och därefter en anslående biografi öfver den framstående missionären och gudsmannen William Burns. Från olika delar af fältet, både från missionens första tid i Kina och den senare tiden, lämnas liffulla och medryckande skildringar, manande både till tacksägelse och förbön. Af stort intresse äro ock ett par skildringar dels öfver Kinas förre president, Juan Shi Kai, dels öfver en till Kristus omvänd högt uppsatt kinesisk officer.

Vi hoppas, att kalendern äfven i år skall vinna stor spridning och bidraga till förökad missionskärlek.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggat., Stockholm C.

Silfversmeden.

Af fru *Hilma Tjäder.*

En förträfflig ill. berättelse från missionsfältet, som vi varmt rekommendera. Pris: 25 öre med 25 % partirabatt, då minst 10 ex. rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottningg. 55, Stockholm.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisd. den 5 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottninggat. 55, 2 tr., af

Fru *Maria Berg,* Handtverkaregat. 28, 1 tr	Fröken *Emma Beskow,* Sturegat. 56, 4 tr.
Frkn. *M.* och *N. Cavalli,* Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.	Fru *Isabel Faxe,* Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.
Fru *Bell Fries,* Barnhusgat. 10. 3 tr.	Fru *Elin Holmgren,* Gref-Magnigat. 17 B., n. b.
Fru *Mina Johansson,* Grefturegat. 31, 1 tr.	Fru *Elisabet Landgren,* Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.
Frk. *Tekla Liljeqvist,* Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.	Fru *Olga Magnusson,* Äppelviken.
Fröken *Louise Schön,* Skeppsbron 28, 3 tr.	Fröken *S. Storckenfeldt,* Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt,* Östermalmsgat. 64, 5 tr.	Fru *Elisabeth Tham,* Engelbrektsgat. 21, n. b.

Rättelse.

Obs.! Vid nr. 1,320 i sista redovisningen skall stå icke 10 utan 20 kr.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta, och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916.